

πρὶν ἐξετάσῃ κατὰ βάθος τὰ ἥθη καὶ τὰ φρονήματα τοῦ μέλλοντος φίλου, καὶ πρὶν κάμῃ πολυχρόνιον πείραν αὐτῶν (1). Ἀφοῦ δὲ, ἐξετάσας μὲ σκοπὸν ἀληθινῆς φιλίας, εὖρῃ αὐτὸν ἄξιον αὐτῆς καὶ ἀποκτήσῃ, ὀφείλει νὰ φυλάττῃ αὐτὸν ὡς ἄλλον ἑαυτὸν (2).

Νέοι ὁμοεθνεῖς, τοιαύτην ἐνάρετον καὶ σοφὴν φιλίαν εὐχομαι εἰς ἡμᾶς ἐν τῇ ἡλικίᾳ ταύτῃ, ἐν ᾗ μάλιστα ἔχετε χρεῖαν ἀληθείας καὶ συμβουλῆς ὀρθῆς· διότι ἡ ἡλικία αὕτη ὑπόκειται εὐκολώτερα εἰς τὴν ἀπάτην, ὅταν δὲν ἔχῃ ἀσφαλῆ χειραγωγίαν. Ναί, φίλτατα τέκνα τῆς πατρίδος, δὲν εὐχομαι εἰς ὑμᾶς εὐχὴν μικράν, εὐχόμενος φίλον ἐνάρετον καὶ σοφόν. Εὐτυχὲς τῶντι ὁ νέος ἐκεῖνος, ὅστις ἠθέλην ἐπιτύχει ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ τῆς φρονήσεως καὶ τῆς ἀρετῆς φίλον τοιοῦτον, ὅστις ν' ἀκολουθῇ τὴν αὐτὴν πορείαν, νὰ ἐνθαρρύνωνται ὑπ' ἀλλήλων πρὸς τὰ καλὰ, νὰ ἐμψυχώνωνται εἰς τὴν πρόοδον αὐτῶν, νὰ ἐμποδίζῃ ὁ εἷς τοῦ ἄλλου τὴν παρεκτροπὴν, καὶ νὰ ἐπαναγάγῃ αὐτὸν εἰς τὴν ὀρθὴν καὶ τιμίαν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς!

Ὁμιλητικότης.

Ὁμιλητικότης λέγεται ὁ γλυκὺς καὶ εὐάρεστος τρόπος, καθ' ὃν ὀφείλομεν νὰ φερώμεθα πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, φυλάττοντες τὸ πρέπον εἰς τὸν χαρακτῆρα ἐκάστου (3). Ἡ κοινωνικὴ αὕτη ἀρετὴ κάμνει τὸν ἄνθρωπον ἀγαπητὸν καὶ εὐάρεστον· ἐξ ἐναντίας εἶναι ἀηδὲς, βάρβαρον καὶ θηριώδες μᾶλλον ἢ ἀνθρώπινον τὸ ὑπεροπτικὸν τοῦ προσώπου καὶ τὸ ἄκομψον τῶν σωματικῶν σχημάτων. Ὄθεν ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας πρέπει νὰ συνειθίζωμεν τὸν ὁμιλητικὸν τρόπον, ὅστις χαρακτηρίζει τὸν σπουδαῖως ἀνατετραμμένον, μᾶλλον ἢ τὰ λαμπρὰ ἱμάτια καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες ὑπηρετεῖται.

Φιλοπατρία ἢ Πατριωτισμός.

Ὁ πατριωτισμὸς εἶναι ζῆλος ἐνθερμος ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τῆς πατρίδος. Ὑπὸ τοιοῦτου ζήλου ἐμψυχούμενοι οἱ πολῖται, συνεισφέρου-

(1) Κατὰ τὴν πάροιμίαν γὰρ οὐκ ἔστιν εἰδῆσθαι ἀλλήλους, πρὶν τοὺς λεγόμενους ἄλλας συναναλῶσαι· οὐδ' ἀποδέξασθαι δὴ πρότερον, οὐδ' εἶναι φίλους, πρὶν ἐκάτερος ἐκατέρῳ φανῇ φιλικὸς καὶ πιστευθῇ (Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. Βιβλ. ἡ. Κεφ. γ'.)

(2) Ὡς δὲ πρὸς ἑαυτὸν ἔχει ὁ σπουδαῖος, καὶ πρὸς τὸν φίλον· ἕτερος γὰρ αὐτὸς ὁ φίλος ἐστί. (Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. Βιβλ. θ'. Κεφ. β'.)

(3) Διαφερόντως δ' ὁμιλήσει τοῖς ἐν ἀξιώμασι καὶ τοῖς τυχοῦσι, καὶ μᾶλλον ἢ ἥττον γνωρίμοις. Ὅμοίως δὲ καὶ κατὰ τὰς ἄλλας διαφορὰς, ἐκάστοις ἀπονέμων τὸ πρέπον· καὶ καθ' αὐτὸ μὲν αἰρούμενος τὸ συνηθύνειν, λυπεῖν δὲ—εὐλαβοῦμενος. (Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. Βιβλ. δ'. Κεφ. στ'.)